

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενόνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρωσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἴ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ μηνὸς Φλεβάρη,
κι' ἡ γκαμψαὶς 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος ἑξακόσα κι' ἐνενῆντα τρία,
πάλη γιὰ τοὺς μπάλους νέα φασαρία.

Μπάλος Φασουλικοῦ φαντασμαγορικοῦ.

Ὁ Φασ.— Ἴδου τὸ μπάλ τὸ κοστουμέ... σὰς δέχομαι καὶ
μὲ τρυφερὰν ἀγκάλην. [πάλιν
Ἄρατε πύλας, δούλοι μου, νὰ 'μποῦν προσκεκλημένοι
τρανοὶ καὶ διαλεγμένοι,
νὰ 'μπῇ τὸ κάθε ντιστεγκέ καὶ παστρικό κουμάσι
τὸν πλοῦτον νὰ θαυμάσῃ.

Καλῶς τῆς ντάμαις τῆς γνωσταῖς, καλῶς τοὺς καθβαλιέρους,
τὰ γερντοπαλλήκακα καὶ τοὺς ἐφήθους γέρους,
ποῦ τώρα μόλις ἔδρωσε τὸ πρῶτο των μουστάκι
κι' ἡ φλογερὰ καρδιά των μὲ τοὺς χοροὺς ἐτάκη.

Καλῶς τὴν Βλά, καλῶς τὴν Μά,
εὐοὶ κι' ἡ κόρη κι' ἡ μαμμᾶ,
καλῶς καὶ τούτη τὴν τσιμπλοῦ,
ποῦ πάλι τᾶβαλε τὰ μπλοῦ.

Καλῶς τὴν Μέρ, ποῦ 'γέμισε τὴν σάλα μου μὲ μῦρα,
καλῶς τὴν Καῦ τὴν καστανή, καλῶς τὴν Χά τὴν χήρα,
ποῦναι τὸ κάθε μάτι τῆς Ἰσπανικὸ στιλέτο,
καλῶς τὴν Περικλέτενα, καλῶς τὸν Περικλέτο.

Καλῶς τῆς Δρά τῆς τρυφεραῖς,
τῆς χαμηλοβλεπούσαις,

καλῶς τῆς Χάτζ τῆς λιγεραῖς,
τῆς γοργοπερπατούσαις.

Καλῶς τὴν Ἄλφα τὴν χοντρή,
καλῶς τὴν Βάρ τὴν σφήκα,
ποῦ σὲ κεντρίζει μὲ κεντρὶ
γεμάτο τόση γλύκα.

Καλῶς τὴν καὶ τὴν Σῖγμα Τᾶ, τὰ ντεκατέ τᾶφράτα,
καλῶς τὴν Κρί, ποῦ 'στοὺς χοροὺς τῆς χάραις τῆς ἱστορήσα,
καλῶς τὴν Λέθ τὴν σερπετὴ καὶ τὴν μπιρμπιλομάτα,
'στ' ἀπρὲ μιντὶ τοῦ Κατσαρά νομίζω πῶς τὴν 'γνώρισα.

Καλῶς τὴν Γάλ, καλῶς τὴν Τζί, ντυμένη σὰν ἀράχνη,
μὰ νὰ καὶ μιὰ, ποῦ γιὰ γαμπρὸ τοῦ κοριττοῦ τῆς φάχνει,
κι' ἡ Λάμδα μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, καλοθεμεμένον κάποινα,
καλῶς τὴν καὶ τὴν Θῆτα Βλά, ποῦ μεύκανε παράποινα.

Ἴδου κι' ἡ Ζήρ μὲ φόρεμα λεπτῆς ροδονεφέλης,
ἰδου κι' ἡ Θε, ποῦ σὰν γελά γελάς χωρὶς νὰ θέλῃ.
Ἄρατε πύλας, δούλοι μου, τὸν σέρκα μου νὰ βγάλω,
καλῶς νὰ μᾶς δοῖσέτε...
ἰδου κι' ἡ Βάλ... σὰς 'έχεσα 'στὸ Παλατιοῦ τὸν μπάλο,
μὰ νὰ μὲ συγχωρήσετε.

Βρὲ μασκαράδες ποῦρχονται... πῶ! πῶ! τί φασαρία!...
τρέξε, κυρία Φασουλῆ, καὶ δέξου τῆς κυραῖς.
'Ἡ Ζήτα Λάμδα προχωρεῖ καὶ μπαίνει 'στὸ σαλόνι,

πού με της ντουαλέταις της τόν κόσμο παλαδώνει.
Μας ήλθε και ο Γενήσαρλης κι' ο προσφιλής ο Χρήστος...
καλώς νά μας δρίσουνε... τούς δέχομ' ευχαρίστως.

Η Φασ.—Πώ! πώ! τι κόσμος έρχεται... δέν τόν χωροῦν ή
[σάλαις...]

Ιδού μας ήλθαν κι' ή Τζιτζι μαζί με τόσαις άλλαις.
Ιδού κι' ή Χέ σάν χρυσαλλίς, μιὰ κόμ' ή φ' γυναίκα...
και πώς δέν μας έφέρατε μαζί και την μπεμπέκα;
Ιδού κι' ή Σάρ... άντρε, μὰ σερ, 'στών μουσαφιρ-όντā....
γιατί δέν ήλθε κι' ο μπεμπές μαζί με την νταντά;

Ιδού κι' Έγγλέζις σοβαράς σάν ταθανοσανίδες,
άλλ' όμως βλέπω και της Κλέ της Άμερικανίδες.
Άργά τὰ προσκλητήρια σὰς ήλθαν για τόν μπάλο,
μὰ θά μὰς συγχωρήσετε... γι' αυτό δέν άμφιβάλλω,
παρντόν παρντόν, γιαγίς όλντοῦ,
πώς είσθε; χάου ντοῦ γιού ντοῦ;

Διακρυζάτε και σεις πώς ο Ρωμής δέν πένεται...
ο τύπος ο κοιλιακός αλήθεια πώς σὰς φαίνεται;
Καθένας τούτον τόν καιρό
με κόψιμο πειράζεται...
τό πίνετ' έτσι τό νερό,
ή σάν κι' έμὰς τό βράζετε;

Ο Φασ.—Τόν νοῦ σου, Φασουλίνα μου, τὰ κονσολάτα φθάνουν,
τέτοια τιμή δέν ήλπιζα κι' έφέτος νά μὰς κάνουν,
πώ! πώ! Μινίστροι πούρχονται σ' έμὰς τούς ψωραλέους,
φωτιά 'στά πολυκάντυλα και 'στους πολυελαίους.

Όλα τάλλα κατά μέρος,
τρέξε τρέξε παρευθές,
τόν Ριφάτ ιδιαιτέρως
νά τόν περιποιηθής.

Ο Ρωμάνος 'μπροστά
προχωρεί 'στών χορό,
και για πένα βαστά
κάποιες χήνας φτερό.

Κι' ο Πανός άπ' όπισω, πού μεγάλως τιμάται,
κι' ο Σουίδας κι' ο Βούρος, κι' οι λοιποί διπλωμάται.
Φασουλίνα μου, τρέξε,
'στους Μινίστρος μας φέξε,

πρός αυτούς τας τιμάς μας και τας πρώτας μας θέσεις,
πού σκαρόνουν συμβάσεις και συσφίγγουν τας σχέσεις.

(Τόν Ρωμάνο μπράτσο πέρνει
τών χαρίτων ή κυρία,
και κιχλίζουσα τόν φέρνει
μέσα 'στην Τραπεζαρία.

Και του λέει σοβαρά:
«Έξέλλανς, με θάμβος στάσου,
νά σεβίτσια μιὰ φορά,
όχι σάν και τὰ 'δικά σου.»

Κόσμος έρχεται μελίσσι Πιερότων κι' Άρλεκίνων,
και 'στών βόμβον και 'στών βρόντον και 'στών πάταγον έκείνον
κάποιος δούλος αναγγέλλει 'στών δεσπότην Φασουλή
πώς έλέρωσε την σάλα του μελάθρου τό σκυλί.

Ο Φασ.—Ω ρεντίκολο και τούτο και του μπάλου ξεφύγει
κι' ήταν τόσο ντιλικάτο, κι' ήταν τόσο παστρικό,
πλήν άφότη 'στό Κουέβερνο φόρον τριδραχμον πληρόνι
άρχισε νά μαγαρίζη και τό σπήτι νά λερώνη.

(Ο Θεοτόκης έρχεται, των Κόντηδων μοντέλο,
μ' ένα κοστούμ' αλλά Γολδόν και Ρούβ-Βλὰς καπέλο.)

Ο Φ.—Ω Πρωθυπουργέ μου Κόντη, καλώς ήλθατε κι' ή
κέλ όννερ,
κέλ μπονέρ,
έχω 'μέραις νά σὰς 'δω.

«Αχι έκείνος σας ο λόγος!... μ' άρεσε πολύ, πολύ,
συνηπάγη κι' έκλονίσθη των Έλλήνων ή Βουλή.
Δέν τόν λέτε κι' έδω πέρα;... θέλω νά τόν ξανακούσω,
και παιάνας ν' ανακρούσω.

(Ο κύριος Πρωθυπουργός και πρώτος των έν τέλει
σιγά σιγά 'στών Φασουλή τόν λόγον άπαγγέλλει,
κι' ο Φασουλής εξίσταται, πυροῦται, κοκκινίζει,
και σπλέντιτ ξεφωνίζει.)

(Μετά του Κόντη 'πρόβαλε 'στοῦ Φασουλή τόν οίκον
κι' ο φίλος του γραμματικός κι' άλλοι προνομιοῦχοι,
κι' ο κύριος Σιμόπουλος ο των Οικονομικών
με λιάρα, με βλαχόκαλτσαις, κι' άτλαζωτό τσαρούχι,
κι' ο Καρατσόλης 'πίσω του, γραμματικός του πρώτος,
ντυμένος Πιερότος.)

Ο Φ.—Καλώς τον τόν 'Ανάργυρο... και τί μὰς γλυκαίνει
(σαι...)
με τούτη σου την λεβεντιά μες 'στό ποτήρι πίνεσαι...
καδράκι μούγινες και σύ και φιγουρίνι τρέλλα
μ' αυτήν την φουστανέλα.

Σκυλιά γαυγίζουν 'πίσω σου της Έλληνίδος γής
και σκούζουν τὰ λυσάρικα πώς τὰ φορολογείς,
όμως έγώ, πού τακτικά 'στό κράτος συνεισφέρω,
γι' αυτόν τόν φόρον των σκυλιών έκ μέσης σὰς συγχάφω.

(Είπεν αυτά, κι' αυτοστιγμεί τόν σκύλο του φωνάζει,
τόν φέρνει 'στών Σιμόπουλο και τόν παρουσιάζει,
κι' ο σκύλος με τὰ μάτια του τὰ ξενηστικωμένα
ήλθε 'μπροστά 'στών Ίπουργό του φόρου θιασώτης,
και την ούρά του τούδεξε, πού τούχανε δεμένα
την νόμιμον άπόδειξιν της πληρωμής της πρώτης.)

(Προέρχεται κι' ο κύριος Θανάσης των γραμμάτων
με πλήθος ποικιλόμορφον σοφών λογισμάτων.
'Στό μούτρο του τό γυαλιστό και λαμπικαρισμένο
γλυκύτατο χαμόγελο περιπλανάτ' ευδίας,
και χαριέστατα φορεί κοστούμι καμωμένο
άπό τὰ νομοσχέδια της κλασικής παιδείας.)

(Δεσποτικό 'στά χέρια του βαστάζει κομπολόγι
και βρέμεται κατόπιν του πεινών δασκαλολόγι,
και μόλις μπαίνει 'στό χορό φωναί φωνάζουν μύριαι:
«Ελέησόν μας, Κύριε.»)

Ο Φ.—Βρέ καλώς τόν Ευταξία, βρέ καλώς τόν φωτότυπο
πούχει θέλησι, μπουρίνι, και γενιάντια και καπρίτσια,
και 'μπορεί μες 'στό θυμό του νά με κάμνη και Δεσπότη,
νά 'βλογώ της παντρεμμένας, νά παντρεύω τὰ κορίτσια.

Βρέ καλώς τον, πού μαθαίνει τούς δασκάλους και βιολιά,
βρέ καλώς τον, πού μου φέγγει νά πηγαίνω 'στά Σχολεία,
νά μαθαίνω γράμματα
τώρα 'στά γεράματα.

Βρέ καλώς τον τόν φωστήρα, πού μὰς ήλθε νά κηρύξη
πώς και την 'Ακαδημία τώρα 'γρήγορα θ' άνοιξη,
κι' άπεναντος ο Θανάσης πέρα πέρα θά μὰς κάνη
και κανείς δέν θά φοβάται σάν και τώρα νά πεθάνη.

Καλώς τον μας, όπου κι' έγώ θ' άφήσω της φροντίδες μου
και μες 'στην 'Ακαδημία θ' άπλώνω της άρίδες μου,
και κάθε ξύλο κούτσουρο πατόκορφα θά λούζω,
κι' όρε 'στην 'Ακαντέμια τση Πάδοβας θά σκούζω.

Βρέ Περικλίτο, 'γρήγορα δι' έδραν έτοιμάσου,
κι' άν, Ευταξία χορευτή,
άνοιξη σήμερα κι' αυτή,
'στό Βοκαβολέριο θά γράφω τόνονά σου.

Προβάνει κι' ο Καραπάυλος, φαλάκρα σεβασμία
και Θέμις έρασμία.
έμεις όμως και με κώδικας είναι κι' αυτός ντυμένος
'στών σμήνος Βουλευτών όρϋεται σάν θαινα,
κι' ο Βουδούρης έρχεται βαπόρι καμωμένος
και πάλλεται 'στά χέρια του του Ποσειδώνος τράινα.)

Ο Φ.—Ω κύριε Καραπάυλε των νόμων και κωδίκων,
καλώς όρίσατε και σεις 'στών ευαγή μας οίκον.
Και τό δικαιοστάσιον αληθινά τί γίνεται;
άκόμη, σὰς παρακαλώ, νά μὰς τό παρατείνετε,
γιατί με τούτου του χορού την φοβερήν σπατάλην
φαρδύς πλατύς υπέγραφα συνάλλαγμα και πάλιν,
ή δέ κυρία Φασουλή περὶ για Πριγκηπέσα,
και με τὰ δρό 'σπή φυλακή και με τὰ χίλια μέσα.

Καλώς όρίσατε και σεις, άγαπητέ Ναυτίκε,
νομίζω πώς ο Ποσειδών μες 'στό σαλόνι 'μπήκε.
'Ακόμη τόσα γεύματα θυμάμαι ντελμπεντέρικα,
όπου την Συμπολίτευσι την 'πήγε ριπιτιδί,
αλήθεια τὰ πλεούμενα θά πάνε 'στην 'Αμέρικα;
κι' άν πάνε πόσο κάρβουνο θά κάψουν 'στό ταξίδι.

Για 'πhte μου, παρακαλώ, προβιθασμοί θά γίνουν,
ή με τούς πρώτους των βαθύς οι Νέλσωνες θά μείνουν;
έν τούτοις όμως, Ποσειδών, δέν άμφιβάλλω διόλου
πώς έχes 'έτοιμον και σεις οργανισμόν του Στόλου.

(Προέρχεται κι' ο Τσαμαδός με πάλα και καλέμι
κι' οργανισμόν περί Στρατού πρὸς όλους διανέμει,
κι' αρχίζουν τότε βόμβαρδα, γράν κάσσαις, μπασαβιόλαις,
κι' οι σπιρουνάτοι σπρόχγονται και κάνουν καραμπόλαις,
κι' από τόν τοίχ' ο Φασουλής μιὰ καραμπίν' άρπάξει
κι' όπλα παρουσιάζει.)

(Ὁ Ὄργανισμός νωπότατος διαβάζεται καὶ κρίνεται,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῆς λουκάνικο κι' αὐτός ὁ κόμπος λύνεται,
ὄργανισμούς περὶ Στρατοῦ παρουσιάζουν κι' ἄλλοι,
σερβίρει τρεῖς κι' ὁ Φασουλῆς, ὅρς καὶ τί θὰ γένη,
κι' ὁ Βαφειοδάκης σὰν ψαῖς μὲς 'στὴ βοή προβάλλει,
ποῦ τῶρ' ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴν Ἀθηνογέννη.)

(Ὁ Καμπανίτης ἄφθονος εἰς τὰς αἰθούσας χύνεται
κι' Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐκ τοῦ προχείρου γίνεται,
καὶ τῶν Συμβούλων ὁ χορὸς
τοιαῦτα μέλπει σοβαρῶς :)

«Στῆστε τὸ καζάνι μας 'στοῦ χοροῦ τὴν σάλα,
φέрте μας βραστὸ νερό, δώστε μας κουτάλα,
γιὰ νὰ μαγειρέψουμε νέους νόμους πάλι
μὲς 'στὸ καρναβάλι.

«Δόλ'α ψωροκώστενα, κόσμους ἀναστάτωνα,
δός του καὶ μαγείρευε, δός του κι' ἀνακάτωνα,
νὰ μαζεύεται λαὸς 'στὸ καζάνι γύρω
καὶ νὰ ρίχνη μέσα του κάθε δόξης ράκος,
Θέμιδ' ἀνακάτωνα, γράμματα καὶ κλῆρο,
νᾶβγη θηλυκὸς παππᾶς, γκαστρωμένους διᾶκος.

«Ἐλλειμμα κελαῖδ'ησε μαύρη κουκουβάγια,
ἔλα, κύρ Σιμόπουλε, κι' ἄρχισε τὰ μάγια,
πάρε τὴν οὐρὰ σκυλιοῦ,
πάρε κλήματ' ἀμπελιοῦ,
πάρε τσίπουρο, ρακί,
καὶ καπνὸ καὶ τουμπεκί,
κι' ἄλλα κι' ἄλλα μαγικά 'στὸ καζάνι βάλε,
τὸ φεγγάρι κύτταζε, κι' ὅλο ξόρκια ψάλε.

«Ἐλα, κύρ Ἀνάργυρε, κι' ἔχε μόνον μέλημα
πῶς νὰ 'βγῇ περίσσευμα καὶ τὸ νέον ἔλλειμμα,
κόψ' ἐδῶ καὶ κόψ' ἐκεῖ,
'στὸ καζάνι γύριζε,
καὶ τὴν Σολομωνικὴ
μέσα σου ψιθύριζε,
νὰ σωθοῦν τὰ ψεύματα,
νᾶβγουν περισσεύματα,
νὰ γενοῦν στρατεύματα,
νὰ γενοῦν πλεούμενα,
νὰ βαροῦν λαλούμενα
'στὰ καλὰ καθούμενα.

«Γύρῳ μας ἀκούεται φώκιας ψευτοκλάμμα,
βράζει τὸ καζάνι μας, ἔχει μέσα πράμμα,
κι' ἄς σιμώσῃ, βρὲ παιδιᾶ,
κάθε παλληκάρι,
ρίξετε λαγοῦ καρδιὰ
κι' ἀστακοῦ ποδάρι.

«Ἡ καρδίτσα τοῦ λαγοῦ
θᾶβγη μπαγιονέτα,
καὶ θὰ γίνῃ Στρατηγοῦ
λαμπερὴ σπαλέτα.

«Κι' ὁ πολῦπους ἀστακὸς
ὁ νεροδρασμένος
θᾶβγη πρῶτος Ναυτικὸς
χρυσοστολισμένος.

«Νάτο τὸ καζάνι μας, βράζει, βράζει, βράζει,
νὰ καὶ σιδηρόδρομοι, προκοπὴ χαράζει.
Νάτο τὸ καζάνι μας, καὶ τὸ τριγυρνοῦν
λύραις Γκραβθαρίτικαις, στῆχοι τῶν τριόδων,
μὲ τὰ μελισσόπουλα μέλισσαις περνοῦν,
μέλισσαις, ποῦ 'βύζαζαν τοὺς χυμοὺς τῶν ρόδων,
μέλισσαις, ποῦ 'γίγχαν λαίμαργαῖς ἀκρίδες,
καὶ γιὰ μέλι σήμερα βγάζουν ἀγουρίδες.

«Βράζε, καζανάκι μας, φλέγε τὴν Ἑλλάδα,
νᾶλθη κι' ἡ Σαρακοστή μὲ τὴν φασουλᾶδα,
νᾶλθη καὶ τὸ Πάσχα μας, ν' ἀκουσθοῦν αὐλοί,
τὰ παχειὰ τάρνακια μας νᾶμπουν 'στὸ σουβλί,
νὰ χαροῦν φτωχολογιαῖς,
τὰ κερία ν' ἀνάψωμε,
καὶ μὲ κόκκιναις μπογιαῖς
τὰ σπαθιά νὰ βάψωμε.»

(Ὁ Θεωράκης ἔρχεται κατάλευκος σὰν κρῖνος
ντυμένος μπαλαρίνος.)

Ὁ Φ. — Καλῶς τονε κι' ἀμύγδαλο... καλῶς τον καὶ καλῶς
τὸν ἄνδρα μας τὸν λῶστον.

Νὰ τῶν θεσμῶν ὁ Κέρβερος, νὰ τῶν θεσμῶν ἡ μάνα,
ὁποῦ γιὰ τούτους γίνεται γρηᾶ γλωσσοκοπάνα.

Τοῦτες μας ὁ μπαλαρίνος κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
τοὺς ἐδίδαξε πρὸς ὅλους μὲ τὸ νι καὶ μὲ τὸ σίγμα,
καὶ τοὺς ἔμαθαν νεράκι τῆς Βουλῆς οἱ μπαλαρίνοι
καὶ τοὺς λένε κάθε τόσο μόλις 'δοῦν κανένα στίγμα.

Κι' ὅπως ἄλλοτε καὶ τώρα 'βγῆκαν Κάτωνα καὶ Βραῖνα
τῶν θεσμῶν τῶν ἀτιμήτων...
βάλτε τους μὲς 'στὸ καζάνι γιὰ νὰ βράσουνε καὶ τοῦτο
καὶ νὰ πιοῦμε τὸ ζουμί των.

(Ὁ Θεωράκης 'στὸ χορὸ
τραγουδοῖ λέει θλιβερό.)

Ὁ Θεδ. — Χαιρετῶ σας, μπαλαρίναις, χαιρετῶ σας, μπαλαρίνοι,
βράζει μέσα μου γιαγκίνι.
Κορδονάκια σᾶς πουλῶ,
κορδονάκια ξεφτισμένα,
πάρτε σᾶς παρκαλῶ
κι' ἐλεήσετε κι' ἐμένα.
Πάρτε πάρτε κορδονάκια,
μὰ κανεὶς δὲν ἀγοράζει...
ὦχ! μπεμπέδες! ὦχ ἀρσάκια!
ὦχ! σκαλῆτε καὶ μαράζι.

(Τοιαῦτα λέγει τῶν θεσμῶν ὁ πρόμαχος κι' ὁ πῖθος
κι' ὁμόφωνον ἀναφωνεῖ τῶν χορευτῶν τὸ πλῆθος:
«Πῆλ'ησε, γέρο, 'στὸ χορὸ πσαλίσμα νὰ μᾶς κἀνῆς,
βάλ'ε τὸ τριάνταφυλλο νὰ μᾶς ξαναμαράνῃς.»)

Ὁ Φ. — Λοιπὸν ἀβάντι, μουζικα, κι' ἄς γίνουν τὰ καὶ
πρῶτο: νὰ 'βγοῦν οἱ γέροντες, ὑπάρξεις τρυφεραί,
γοργὸν γοργὸν ἄς ἀπηλῇ
τῆς μουσικῆς τὸ μέλος...
εἰς τὸν «Ρωμῆον» τὸν προσεχῆ
συνέχεια καὶ τέλος.